

man i Gaarismødet har holdt paa, at Dvotadelen skal være en Fjerdedeel, og meent, at man deri havde Medhold i Overenskomsten af 1856, saa er der en meget væsentlig Ting, man har overseet. Først naar man vil lade de 20 Aar blive staaende, kan man, hvad Dvotadelens Størrelse angaaer, paabehaabe sig Overenskomsten af 1856. Men vil man ikke det, men strax vil tillægge Gaarden en højere Værdi, saa maa man virkelig ikke holde sig til Dvotadelens Størrelse i 1856, men gaae videre og forhøje Dvotadelen i Forhold til den større Værdi, man saa vil give Fæstgaardene. Altsaa det lader sig ikke gjøre at holde sig til det ene af disse 2 Punkter i Overenskomsten af 1856, naar man i det andet Punkt forlader den; thi de høre ligefrem sammen. — Seg kommer dernæst til at tale et Par Ord om, hvorfor vi holde saa stærkt paa de 20 Aar. Det er en Forklaring, der falder af sig selv og ikke behøver at gives. Vi holde paa Bestemmelsen om de 20 Aar, fordi vi frygte for, at Godsseieren ellers selv vil blive Kjøber af en Deel af disse Gaarde, og hvori Hovedhensigten med Fæstelovgivningens Ophør jo er den, at Gaardene i Overgangstiden saavidt muligt og i Regelen kunde blive i Bondestændens Besiddelse. Det er dette, man gaaer ud fra, men dette Forhold frygter man for, vil blive forrykket ved at lade Bestemmelsen om de 20 Aar gaae ud af Paragraphen. Det er jo klart, at der ellers vil være langt større Opfordring for Godsseieren til selv at kjøbe, idet han saa strax kan lade Gaarden drive for egen Regning eller bortforpagte den paa visse Aar istedetfor at sætte den bort. Det er for mig et af Hovedpunkterne ved Loven, at disse 20 Aar blive staaende. Den høitærede Indenrigsminister sagde igaar, at dersom Thinget nu ikke vedtog Forslaget under Nr. 6, som jo gaaer ud paa at udstyre de 20 Aar, saa vilde han ansee dette som et Tegns paa, at Folkethinget under ingen Omstændigheder kan og vil give Slip paa denne Bestemmelse. Nu vil jeg sige, at den høitærede Indenrigsminister her slutter vel stærkt, hvad Folkethinget gjør i dette Dieblit, kan ikke fortolkes som Noget, Folkethinget ingensinde vil vige

fra. Dette er for stærkt. En saadan Afstemning her betyder, at Folkethinget ikke i dette Dieblit vil eller tør opgive Bestemmelsen om de 20 Aar, men dette er Alt, hvad Ministeren med Dette kan lægge ind i en Afstemning nu. Vi vide Alle, at Loven har en lang Gang at gaae, og denne Afstemning her er hverken i Dette Punkt eller i noget andet en endelig Afgjørelse. Derimod vil jeg strax for at undgaa Misforstaaelse til alle Sider, saavidt jeg kan, sige, at jeg vanffelig vil komme til at opgive denne Bestemmelse, dersom man ikke fra den Side, som vil have den bort, kan finde andre Betryggelsesmidler, der om trent være dertil. Er det muligt, og jeg troer, at det er muligt, at finde enkelte andre Betryggelsesmidler for at fjerne den velgrundede Frygt, som vi der holde paa de 20 Aar, have, saa bliver Spørgsmaalet et andet, saa bliver Spørgsmaalet det, om man ikke af Hensyn til den Stemning, der til en anden Side kan være, maa opgive et Betryggelsesmiddel, naar man faaer et eller flere andre i Stedet; saa kan man begynde at tale derom. Jeg siger, at der efter min Mening er saadanne Betryggelsesmidler, men jeg har kun ganske løseligt tænkt derover; thi det maa være Regjeringens og de ærede Herrers Sag, der vilde have de 20 Aar bort, om de kunne finde andre Betryggelsesmidler, som de kunne tilbyde os, men jeg vil dog sige, at der allerede blandt de her foreliggende Vædringsforslag er et Forslag, som gaaer i denne Retning. Det er kun stillet af 2 Medlemmer, men jeg og vistnok flere agte at stemme for det; det er Bestemmelsen om, at Fæsterens Efterladte kan, naar Auctionen er afholdt, og han vil agge et Overbud af 10 pCt. af den Kjøbesum, hvorsom Gaarden er bleven tilslaaet, blive Kjøber af Gaarden. Det er en Udvei, hvorved Fæsterens Efterladte, rigtig nok med nogen Opoffelse, kan blive Eier af Gaarden, naar den ved Auctionen tilslaaes Godsseieren eller nogen Anden. Jeg skal imidlertid ogsaa antyde, at den Frygt, vi have, naar de 20 Aar salde bort, er saameget stærkere, fordi Regjeringen har en Bemyndigelse til at give Bevilling til Sammenlægning udover det, som den nugældende almindelige Lov